

Arrest

nr. 129 671 van 18 september 2014
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Chinese nationaliteit te zijn, op 28 juli 2014 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 2 juli 2014.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 19 augustus 2014 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 10 september 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat C. VERKEYN loco advocaat S. MICHOLT en van attaché P. WALRAET, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een Tibetaanse man en beschikt u over de Chinese nationaliteit. U bent op 18 oktober 1983 geboren in het dorp Kagung in het district Kanze in de provincie Sichuan in de Volksrepubliek China. U zou tot uw vijftiende naar school zijn gegaan dichtbij uw dorp. Hierna zou u uw ouders zijn beginnen helpen op hun boerderij. In 2002 zou u getracht hebben China illegaal te verlaten. U was het immers beu dat u als Tibetaan weinig rechten had in China. U werd evenwel gearresteerd door de Chinese autoriteiten. Vervolgens zou men u gedurende ongeveer 5 à 6 maanden hebben opgesloten in verschillende gevangenissen in China. Nadat u 205.000 Chinese Yuan had betaald, zou men u hebben vrijgelaten. In 2004 zou u opnieuw een poging hebben ondernomen om China te verlaten, deze keer met resultaat. U zou eerst ongeveer 5 maanden in het 'reception centre' in

hebben verbleven Nepal. Vervolgens zou u verder gereisd zijn naar India. In het 'reception Centre' van Dharamsala zou u ongeveer 1 à 2 maanden hebben verbleven. In deze periode zou u uw inschrijving hebben geregeld voor de Tibetaanse school in Bir. Nadat u enkele dagen les had gevolgd, zou u besloten hebben te stoppen met de school. U kampte immers met zware medische klachten nadat u was opgesloten geweest in 2002. Ongeveer 1 jaar later zou u zijn beginnen werken als straatverkoper van T-shirts. U woonde intussen in Delhi. In 2010 zou u gehuwd zijn met (...). In 2013 zou u besloten hebben India te verlaten. U had immers het gevoel dat u als Tibetaan in India werd gediscrimineerd. Op 28 april 2013 zou u met het vliegtuig vanuit Calcutta naar Frankrijk gereisd zijn met een vervalst Indisch paspoort. Op 29 april 2013 kwam u in Frankrijk aan. Op 2 mei 2013 reisde u met de trein vanuit Frankrijk naar België, waar u dezelfde dag aankwam en asiel aanvraagde.

B. Motivering

Het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) dient vast te stellen dat u niet in aanmerking komt voor de hoedanigheid van Vluchteling noch voor de status van Subsidiaire Bescherming.

Op basis van uw verklaringen en voorgelegde documenten (Chinese identiteitskaart, "huku" (householdregister), "green book" en de twee attesten van de 'reception centra'(in Nepal en Dharamsala) kan het CGVS aanvaarden dat dit uw identiteitsgegevens zijn: Palden Sangpo, geboren op 18 oktober 1983 en geboren te Kagung in het district Kanze in de provincie Sichuan. Eventuele verschillen qua persoonsgegevens tussen uw verklaringen en de door u neergelegde documenten, evenals verschillen tussen de door u neergelegde documenten onderling, kunnen op basis van informatie waarover het CGVS beschikt en die aan het administratieve dossier is toegevoegd, verklaard worden. Immers blijkt uit die informatie dat omwille van verschillende redenen verschillende identiteitsdocumenten van dezelfde persoon gegevens kunnen bevatten die niet volledig met elkaar overeenstemmen.

U maakte op basis van deze door u neergelegde documenten (zie supra) én uw verklaringen aangaande uw herkomst (zie gehoorverslag CGVS, vragen 20-22 en vragen 32-41) aannemelijk dat u van Tibetaanse origine bent, in de Volksrepubliek China (VRC) bent geboren en vervolgens in het jaar 2004 naar India bent gevlucht. U beschikt aldus overeenkomstig de Chinese nationaliteitswetgeving die aan het administratieve dossier is toegevoegd, minstens de jure, over de Chinese nationaliteit. Het CGVS is zich, mede op basis van informatie rond de vrees van Tibetanen bij terugkeer naar de Volksrepubliek China waarover het beschikt en waarvan een kopie aan het dossier is toegevoegd, bewust van de huidige precarie situatie van Tibetanen in de Volksrepubliek China (VRC) en erkent, voor Tibetanen die hebben verbleven in India, een vrees in Vluchtelingenrechtelijke zin in hun hoofdte aanzien van de VRC. Bovendien blijkt ook uit uw verklaringen dat u omwille van uw eerdere opsluiting in 2002 door de Chinese autoriteiten naar aanleiding van uw eerste poging China illegaal te ontvluchten (zie gehoorverslag CGVS, vragen 25 en 26) een gegronde vrees in Vluchtelingenrechtelijke zin koestert ten aanzien van de Volksrepubliek China (VRC).

Wat betreft uw verblijf in India stelt het CGVS het volgende vast.

U zou in 2004 in India zijn aangekomen. In het 'reception centre' van Dharamsala zou u ongeveer 1 à 2 maanden hebben verbleven. In deze periode zou u uw inschrijving hebben geregeld voor de Tibetaanse school in Bir. Enkele dagen nadat u lessen had gevolgd, zou u besloten hebben te stoppen met de school. U kampte immers met zware medische klachten. Ongeveer 1 jaar later zou u zijn beginnen werken als verkoper van T-shirts. U woonde intussen in Delhi. In 2010 zou u gehuwd zijn met (...). In 2013 zou u besloten hebben India te verlaten.

Overeenkomstig artikel 48/5, § 4 van de Vreemdelingenwet kan een land beschouwd worden als eerste land van asiel wanneer de asielzoeker in dat land erkend is als vluchteling en hij die bescherming nog kan genieten, of hij anderszins reële bescherming geniet in dat land, met inbegrip van het genot van het beginsel van non-refoulement, mits hij opnieuw tot het grondgebied van dat land wordt toegelaten. Zoals hieronder uiteengezet kan India voor u worden beschouwd als 'eerste land van asiel'.

Met betrekking tot de bescherming die Tibetanen in India genieten blijkt uit informatie die aan het administratieve dossier is toegevoegd dat de Indiase regering een specifieke regelgeving heeft uitgewerkt met betrekking tot de verblijfsituatie van Tibetanen. Zij kunnen na het doorlopen van een administratieve procedure een verblijfsvergunning bekomen in de vorm van een 'Registration Certificate for Tibetans' (RC). Een dergelijke RC is een verblijfsdocument dat periodiek verlengbaar is. Ook Tibetanen die langere tijd in het buitenland verbleven, kunnen bij terugkeer naar India hun verblijfsrecht opnieuw opeisen en een RC bekomen. Als gevolg van de verschillende regularisatiecampagnes van het afgelopen decennium beschikt zo goed als elke Tibetaan in India actueel over een RC.

In casu blijkt uit uw verklaringen (en neergelegde documenten) dat u over een verblijfsrecht beschikt in India en in het bezit was (bent) van een dergelijke RC (zie gehoorverslag CGVS, vragen 4-6).

Betreffende de feiten die de aanleiding vormden voor uw vertrek uit India haalde u verschillende redenen aan.

Zo verwees u onder andere naar de taalmoeilijkheden die u in India ondervond (zie gehoorverslag CGVS, vraag 80 en 81). Dient evenwel te worden opgemerkt dat deze reden geen uitstaans heeft met één van de verschillende criteria van de vluchtelingenconventie. U werd erop gewezen dat u wellicht ook taalmoeilijkheden ondervindt nu u in België woont.

Vervolgens haalde u aan dat u in India niet de nationaliteit kan bekomen (zie gehoorverslag CGVS, vragen 80-84). U werd er evenwel op gewezen dat u in India beschikte over een verblijfsstatuut op basis van uw RC en hiermee samenhangend een aantal fundamentele rechten. Zo kon u in India scholing volgen, kon u er werken, kon u er uw godsdienst en cultuur belijden en kon u er legaal verblijven.

U haalde nog aan dat u voortdurend schrik had voor de Indische politie als u kleren verkocht op straat omdat u geen documenten had om aan hen te laten zien bij een eventuele controle (zie gehoorverslag CGVS, vraag 80). U werd erop gewezen dat u wel degelijk beschikte over een RC, waarmee u aldus uw legaal verblijfsrecht in India kon bewijzen. U repleceerde hierop dat dit enkel bevestigt dat u een tijdelijk verblijfsrecht had, meerbepaald als "gast". Hoewel dit correct is, neemt dit niet weg dat u hiermee aldus wel degelijk kon aantonen dat u legaal in India verbleef (zie gehoorverslag CGVS, vraag 85).

Tot slot verwees u nog naar de discriminatie waarvan Tibetanen het slachtoffer zijn in India. U haalde een concreet voorbeeld aan waarbij u verplicht werd door een Indiër om een kledingstuk te kopen hoewel u niet van plan was het te kopen (zie gehoorverslag CGVS, vragen 80 en 81). Dit enkele incident, hoe onaangenaam ook, is onvoldoende zwaarwichtig om van een gegronde vrees voor vervolging te kunnen gewagen in de zin van de Vluchtelingenconventie. Hetzelfde geldt voor het voorbeeld dat u aanhaalde in verband met de Indische ambtenaren die u van het kastje naar de muur stuurden naar aanleiding van de verlenging van uw RC (zie gehoorverslag CGVS, vraag 90). U haalde verder geen elementen aan waaruit blijkt dat uw vertrek uit India zou zijn ingegeven door een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Op basis van bovenstaande kan worden vastgesteld dat u geen elementen aanbrengt waaruit blijkt dat de bescherming die u in India geniet niet reëel zou zijn, noch dat u zich niet langer op deze bescherming zou kunnen beroepen. Deze bescherming kan beschouwd worden als actueel en toereikend, te meer uit informatie die werd toegevoegd aan het administratief dossier blijkt dat Tibetanen in India geen risico lopen om naar de VRC te worden gedeporteerd. Er zijn geen gevallen bekend van refoulement door de Indiase autoriteiten van Tibetanen naar de VRC.

Met betrekking tot de mogelijkheid van terugkeer voor Tibetanen naar India die er eerder verblijfsrecht genoten, blijkt uit informatie die aan het administratieve dossier is gevoegd dat Tibetanen die een legaal verblijf in India hebben probleemloos een internationaal reisdocument, namelijk een Identity Certificate (IC), ook wel Yellowbook genoemd, kunnen bekomen bij de Indische autoriteiten. Alsook kunnen Tibetanen op eenvoudige wijze vóór hun vertrek de terugreisformaliteiten in orde brengen, zoals het laten plaatsen van een 'No Objection to return to India' (NORI-stempel) in hun reisdocument, wat slechts een formaliteit is voor de Indische autoriteiten. Het gebeurt slechts sporadisch dat iemand geen Nori-stempel vraagt in zijn IC.

In casu blijkt uit uw verklaringen dat u over een reistitel beschikt in India en in het bezit was van een dergelijke IC (zie gehoorverslag CGVS, vragen 5 en 6).

U verklaarde evenwel met een vervalst Indisch paspoort te hebben gereisd naar Europa en niet met uw IC. Uw verklaringen als zou u met een smokkelaar die u voorzag van een vals paspoort gereisd hebben, zijn echter niet aannemelijk. U was immers onwetend over de gegevens in dit paspoort, alsook beweerde u hiervan niet op de hoogte te zijn gesteld, wat niet geloofwaardig is (zie gehoorverslag CGVS, vragen 8-11). Gezien op de luchthaven van India en bij binnenkomst van de Schengenzone de reële mogelijkheid bestaat om grondig te worden ondervraagd over identiteit, reisdocumenten en reisbedoelingen is het niet geloofwaardig dat de smokkelaar het risico zou nemen u geen aanwijzingen of informatie te geven over wat er diende te gebeuren/of wat u moest zeggen in geval van een grenscontrole en over de eventuele voor u voorziene reisdocumenten. Het risico voor zowel u als de smokkelaar op ontmaskering is dan ook zeer reëel en het is volstrekt onaannemelijk dat u door de smokkelaar niet nauwgezet werd geïnformeerd over de details van deze reis. In elk geval legde u geen enkel document of ander begin van bewijs neer ter staving van uw beweerde reisweg.

U verklaarde bovendien dat u zowel uw RC als uw IC na aankomst in Europa moest afgeven aan de smokkelaar die uw reis naar hier regelde. Dat u zulke belangrijke documenten zomaar aan de smokkelaar zou afgeven, terwijl het uw eigen documenten betreffen, zonder dat u blijkbaar grote moeite deed om de documenten terug te vragen, of een volledige kopie te vragen, komt weinig overtuigend over. Immers deze documenten zijn belangrijke document die uw identiteit kunnen staven.

Het zijn officiële identiteitsstukken van de Indische overheid die iets zeggen over niet alleen uw identiteit, maar evenzeer uw plaats van afkomst, uw aankomst in India en uw status in India (zie gehoorverslag CGVS, vragen 12-14).

Gelet op uw ongeloofwaardige/niet overtuigende verklaringen ontstaat het vermoeden dat u bewust uw IC achterhoudt voor het CGVS om zo de erin vervatte informatie over het moment en de wijze waarop uw gereisd bent, alsook eventuele eerdere in- en uitreizen en de mogelijkheid van een eventuele terugkeer naar India te verhullen.

Gezien het CGVS er dan ook redelijkerwijze van uit kan gaan dat u over een IC beschikt, en u dus over de mogelijkheid beschikt om met uw persoonlijke documenten legaal vanuit en naar India te reizen, is het CGVS van oordeel dat u met deze documenten zonder meer kan terugreizen naar India waar u uw verblijfsrecht opnieuw kan opnemen.

Ter staving van uw asielrelaas legde u uw Chinese identiteitskaart voor, een aantal privéfoto's, een attest van het 'reception centre' in Dharamsala en een kopie van het attest van het 'reception centre' in Nepal, uw 'green book', een kopie van de 'huku'. Deze documenten bevestigen uw persoonsgegevens dewelke hier niet ter discussie staan. Deze door u voorgelegde documenten zijn niet van aard om bovenstaande vaststellingen in positieve zin te wijzigen.

Gelet op bovenstaande vaststellingen maakt u niet aannemelijk dat u zich niet zou kunnen beroepen op de reële bescherming van de Indiase autoriteiten, noch dat u bij een eventuele terugkeer niet opnieuw zou worden toegelaten tot het Indiase grondgebied. Gezien India in casu kan beschouwd worden als eerste land van asiel overeenkomstig artikel 48/5, § 4 van de Vreemdelingenwet, heeft u geen behoefte aan internationale bescherming. Bijgevolg wordt u noch de vluchtelingenstatus, noch de subsidiaire beschermingsstatus toegekend.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie erop dat u niet mag worden teruggeleid naar China doch wel kan worden teruggeleid naar India."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

2.1.1. Middelen

In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van artikel 48/5, § 4 van de vreemdelingenwet, en van de materiële motiveringsplicht. In een tweede middel voert verzoeker een schending aan van artikel 3 EVRM, van het non-refoulementbeginsel, van artikel 33 (1) van de Vluchtelingenconventie en van artikel 3 van het Verdrag tegen foltering en andere wrede, onmenselijke of ontorende behandeling of bestraffing van 10 december 1984. In een derde middel voert verzoeker een schending aan van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet en van de materiële motiveringsplicht. In een vierde middel voert verzoeker een schending aan van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, van richtlijn 2004/83/EG, van de motiveringsplicht alsook van artikel 3 EVRM.

Verzoeker verzoekt de Raad een prejudiciële vraag te stellen aan het Europees Hof van Justitie teneinde dat Hof te vragen wat precies verstaan wordt onder de term 'voldoende bescherming' zoals gestipuleerd in artikel 26 van richtlijn 2005/85/EG.

Verzoeker vraagt in hoofddorde om hem als vluchteling te erkennen dan wel de subsidiaire bescherming toe te kennen en in ondergeschikte orde om de bestreden beslissing te vernietigen voor verder onderzoek.

2.2. Stukken

Verzoeker voegt bij zijn verzoekschrift een bundel met 36 stukken.

Verweerder brengt in een aanvullende nota van 2 september 2014 het stuk "China India Tibet: Non-refoulement in India volgens een rapport van de Schweizerische Flüchtlingshilfe" van 29 januari 2014 bij.

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.3.2. De verzoekende partij vraagt ter terechtzitting de aanvullende nota d.d. 2 september 2014 van de verwerende partij uit de debatten te weren wegens een te kort tijdsbestek om deze door te nemen.

De Raad stelt vast dat de verzoekende partij over een week heeft kunnen beschikken om deze nota door te nemen; dat een dergelijk tijdsbestel ruimschoots volstaat om respectievelijk 2 en 9 inhoudelijke pagina's door te nemen. Op het verzoek om de stukken uit het debat te weren wordt derhalve niet ingegaan.

2.3.3. Betreffende de toepassing van het 'eerste land van asiel' in de zin van artikel 48/5, § 4 van de vreemdelingenwet.

In zijn bestreden beslissing oordeelde de commissaris-generaal dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging koestert jegens zijn land van nationaliteit, de Volksrepubliek China, doch dat deze vrees geen aanleiding kan geven tot internationale bescherming gezien het land waar hij de laatste jaren voor zijn vertrek verbleef, India, als 'eerste land van asiel' in aanmerking genomen kan worden in de zin van artikel 48/5, § 4 van de vreemdelingenwet.

In zijn verzoekschrift betwist verzoeker dat India voor hem een 'eerste land van asiel' is in de zin van artikel 48/5, § 4 van de vreemdelingenwet.

Daargelaten de vrees voor vervolging die verzoeker ten opzichte van de Volksrepubliek China zou kunnen koesteren, evenals van het reëel risico op ernstige schade dat hij bij terugkeer aldaar zou kunnen lopen, stelt de Raad op grond van de hierna volgende motieven vast dat India *in casu* terecht werd beschouwd als 'eerste land van asiel' in de zin van artikel 48/5, § 4 van de vreemdelingenwet.

2.3.3.1. Inzake de vereiste van toegang tot het eerste land van asiel.

Uit de verklaringen die verzoeker in de loop van zijn asielprocedure heeft afgelegd, blijkt dat hij door de Indiase overheid in het bezit gesteld werd van een identiteitsbewijs (RC) en reisdocument (IC) (gehoorverslag, vragen 4 tot 6). Verzoeker verklaarde India desalniettemin te hebben verlaten met gebruik van een vals Indiaas paspoort en zijn authentieke RC en IC in Europa te hebben afgegeven aan een 'smokkelaar'. Op basis van dit illegale vertrek en het afgeven van zijn documenten betwist verzoeker de stelling dat hij opnieuw toegang zou kunnen verwerven tot India. Verzoeker meent nog dat het onderzoek dat de commissaris-generaal dienaangaande voerde niet voldoet aan de standaarden van een "geïndividualiseerd onderzoek", hoewel dit wordt vereist door het UNHCR in haar aanbevelingsbrief over de interpretatie van het concept 'eerste land van asiel'. Zo werd niet onderzocht of er een overname-akkoord bestaat met India.

In zoverre verzoeker stelt dat geen onderzoek werd gevoerd naar het bestaan van een overname-akkoord tussen de Belgische en de Indiase overheid aangaande het terugnemen van Tibetanen, merkt de Raad op dat *in casu* slechts de vraag relevant is of verzoeker vrijwillig de toegang kan verwerven tot het Indiase grondgebied, niet of de Belgische overheid in staat is verzoeker gedwongen naar dat land te repatriëren. In zoverre verzoeker meent niet vrijwillig terug te kunnen op basis van zijn illegale vertrek en het niet langer in bezit zijn van de nodige documenten, merkt de Raad op dat uit de objectieve informatie toegevoegd aan het administratief dossier duidelijk blijkt dat een eventueel verlies van een IC, dan wel een illegale uitreis zonder IC, geen beletsel vormt om terug toegang te verkrijgen tot India. Zo wordt op p. 36 van het IC zelf verduidelijkt dat personen die niet langer over hun IC beschikken een duplicaat kunnen verkrijgen in de dichtstbijzijnde Indiase diplomatieke post. In een e-mail van de ambassade te Brussel aan CEDOCA werd bevestigd dat zij nieuwe IC's uitreiken aan Tibetanen die

deze verloren zijn. Aan Tibetanen die zich in het buitenland zouden bevinden zonder een geldig IC, zoals *in casu* door verzoeker wordt beweerd, raden de Indiase autoriteiten aan om de nodige reisdocumenten aan te vragen bij hun diplomatieke posten alvorens op het vliegtuig naar India te stappen (COI Focus China/India, *De Tibetaanse gemeenschap in India*, d.d. 26 juni 2014, p 21-22). Uit deze informatie blijkt dan ook onomstotelijk dat verzoeker in staat is om, zo hij effectief zijn IC aan een 'smokkelaar' in Europa zou hebben afgegeven, een duplicaat daarvan te verkrijgen bij het Indiase consulaat te Brussel. In zijn verzoekschrift slaagt verzoeker er niet in om op enige wijze aannemelijk te maken dat het voor hem onmogelijk zou zijn om de nodige documenten te verkrijgen om terug tot het Indiase grondgebied te worden toegelaten. Hij levert weliswaar kritiek op de informatie van de commissaris-generaal, doch laat anderzijds zelf na met enig objectief stuk aan te tonen dat het bekomen van een geldig reisdocument voor hem onmogelijk zou zijn, te meer daar uit de door hem neergelegde documenten en afgelegde verklaringen onmiskenbaar is gebleken dat hij over een verblijfsrecht in India beschikte gelet op het feit dat hij in het bezit was van een *Registration Card* (RC) en in het verleden reeds in het bezit gesteld was van een reisdocument (IC). Verzoeker betwist dat hij een duplicaat kan krijgen van zijn IC bij het consulaat en stelt dienaangaande dat *"enkele Tibetaanse vluchtelingen de proef op de som genomen hebben"* bij het Indiase consulaat, doch daar *"slechts als een schouderophalende reactie te horen kregen dat ze niets kunnen ondernemen"*, hetgeen hij wenst te staven met stuk 29. Verzoeker legt verder een document voor dat hij omschrijft als *"een verklaring ondertekend door de ambassade van India na de aanvraag tot een IC, waarbij men werd weggestuurd en er werd gezegd dat men zich maar tot het Bureau van Tibet diende te wenden"* (stuk 30). Na raadpleging van beide stukken stelt de Raad vast dat deze niet kunnen overtuigen. Stuk 29 betreft een verklaring geschreven door een Belgisch staatsburger die actief is in een NGO, waardoor het geen enkel objectieve indicatie bevat aangaande het actuele beleid bij het Indiase consulaat. Stuk 30 betreft een fotokopie van een handgeschreven brief, vervaardigd door een derde, wat geen enkele garantie biedt op authenticiteit en evenmin enige indicatie vermag aan te tonen van het concrete beleid op het Indiase consulaat. Beide documenten vermogen dan ook geen afbreuk te doen aan de bevindingen in de informatie van de commissaris-generaal, die daarentegen tot stand kwam op basis van rechtstreekse communicatie tussen de commissaris-generaal en de Indiase overheid. Waar verzoeker erop wijst dat de informatie van de commissaris-generaal zelf aangeeft dat er *"geen garantie"* is dat Tibetanen die zich zonder IC en NORI-stempel in het buitenland bevinden zullen kunnen terugkeren, stelt de Raad vast dat uit de betreffende informatie duidelijk blijkt dat deze stelling slechts opgaat voor personen die zich bewust onttrekken aan de administratieve verplichting om, alvorens op het vliegtuig naar India te stappen, hun papieren in orde te brengen bij het Indiase consulaat. Dezelfde informatie vermeldt nog dat het aanvragen van een terugkeervisum een administratieve formaliteit betreft die geen problemen oplevert (COI Focus China/India, *De Tibetaanse gemeenschap in India*, dd. 26 juni 2014, p 21-22). De stukken 29 en 30 die verzoeker hiertoe voegt bij zijn verzoekschrift doen aan deze informatie geen afbreuk aangezien verzoeker zelf niet in deze stukken wordt betrokken en er hoe dan ook niet uit blijkt dat de Indiase ambassade door de betrokkenen eerst door te verwijzen naar de 'Tibet office' onwillig zou zijn de nodige formaliteiten te vervullen.

Daargelaten de geloofwaardigheid van verzoekers bewering illegaal te hebben gereisd met een vals paspoort en heden niet langer in het bezit te zijn van zijn reisdocument (IC), stelt de Raad derhalve vast dat verzoeker in elk geval over de mogelijkheid beschikt om opnieuw toegang te verkrijgen tot India indien hij daartoe de nodige administratieve stappen onderneemt bij het Indiase consulaat.

2.3.3.2. Inzake de 'reële bescherming' van het eerste land van asiel.

In zijn beslissing oordeelde de commissaris-generaal dat Tibetanen in India over een verblijfsrecht beschikken (RC) dat periodiek verlengbaar is, waardoor India als 'eerste land van asiel' kan worden beschouwd in de zin van artikel 48/5, § 4 van de vreemdelingenwet. In zijn verzoekschrift betoogt verzoeker dat India geen lid is van de Vluchtelingenconventie en dat het verblijfsrecht van Tibetanen aldaar slechts periodiek is, zonder dat er enige wettelijke garantie bestaat op verlenging. De bescherming zou louter op richtlijnen gebaseerd zijn en niet op een wettelijk kader. Verzoeker meent daarom dat het statuut van Tibetanen slechts een *"informeel statuut"* betreft dat niet aan de voorwaarden voldoet van 'reële bescherming' in de zin van artikel 48/5 van de vreemdelingenwet. Verzoeker meent dat de verlenging aan tal van bureaucratische voorwaarden onderhevig is en dat personen die hun RC hebben laten verstrijken boetes te wachten staan. Verzoeker stelt dienaangaande dat dergelijke personen *"er in de praktijk er niet in slagen om hem te verlengen, waardoor zij de facto zonder recht op verblijf zitten"*.

Uit de informatie toegevoegd aan het administratief dossier, blijkt echter dat de verlenging van de geldigheid van het verblijfsrecht en de verblijfsdocumenten van Tibetanen in India een formaliteit betreft die *“gemakkelijk”* verloopt. Dit blijkt uit verklaringen van de Indiase autoriteiten en van Tibetanen zelf, afgelegd ten overstaan van enkele leden van een CEDOCA-missie. Verder onderzoek door CEDOCA wees uit dat er momenteel voor geen enkele Tibetaan die zich aan de regels houdt een risico bestaat dat zijn verblijfsrecht, noch de verlenging daarvan, geweigerd wordt. Wie zijn hernieuwing te laat aanvraagt kan weliswaar geconfronteerd worden met officiële waarschuwingen en boetes, doch de informatie van de commissaris-generaal bevat geen enkele aanwijzing dat het verstrijken van de geldigheid van het RC zou kunnen resulteren in een weigering van verlenging van het verblijfsrecht. De procedure van verlenging verloopt vlot, terwijl er geen voorbeelden bekend zijn van Tibetanen aan wie momenteel een verlenging zou worden geweigerd. In tegendeel, er kan vastgesteld worden dat de RC steeds gemakkelijker wordt uitgereikt en niet langer aan voorwaarden (werk, pelgrimstocht, studies) is gebonden en *“dat alle leden van de grote Tibetaanse gemeenschap in en rond Dharamsala inderdaad jaarlijks hun RC gaan laten verlengen op het lokale politiecommissariaat en dat dit routineus en gesmeerd verloopt (...) Niemand verklaarde tijdens de Cedocamissie dat een RC-verlenging tegenwoordig nog geweigerd zou worden”*. Bovendien kan *“wie nalaat zijn RC tijdig te laten vernieuwen mogelijk officiële waarschuwingen en boetes”* krijgen maar ook *“De CTA voorziet in ieder geval bijstand voor alle Tibetanen die moeilijkheden zouden ervaren bij hun registratie of ‘RC renewal’*. Aanbevelingsbrieven en praktische bijstand (vb. in geval van leeftijd of taalproblemen) zijn gratis. In de gevallen waar ernstigere problemen zich voordoen start de CTA stevast onderhandelingen op een hoger niveau op. Volgens de Kalon van het Department of Security wordt hierbij in 95 % van de gevallen een oplossing bereikt. Aldus is er geen sprake van een tijdelijk beperkt verblijf, doch van een legaal, continu en onbeperkt verlengbaar verblijf. Wat betreft het voorkomen van eventuele foute data zoals foute geboorteplaatsen op het RC vermeldt de informatie dat deze fouten kunnen worden rechtgezet zowel in India zelf als in de Indiase consulaire posten (COI Focus, *China-India, De Tibetaanse gemeenschap in India*, d.d. 26 juni 2014, p. 14-15). Verzoeker slaagt er in zijn verzoekschrift niet in om met enig stuk aan te tonen dat personen in zijn situatie, zijnde Tibetanen die bij het verlaten van India in het bezit waren van een geldige verblijfsvergunning, een risico zouden kunnen lopen op een weigering van terugkeer of hernieuwing van hun verblijfsrecht. Hoewel niet van onbepaalde duur, betreft het verblijfsrecht dat India aan de Tibetanen biedt een verblijfsrecht dat vrij en zonder enige wettelijke voorwaarde verlengbaar is, gesteld dat de persoon in kwestie daartoe zelf de nodige administratieve stappen onderneemt. Hierdoor voldoet dit verblijfsrecht in de praktijk aan de voorwaarden van ‘reële bescherming’ in de zin van artikel 48/5, § 4 van de vreemdelingenwet. Wat betreft verzoekers opmerking dat India de Tibetanen niet de vluchtelingenstatus kan aanbieden, gezien het land de Vluchtelingenconventie niet heeft ondertekend, merkt de Raad op dat uit de bewoordingen van artikel 48/5, § 4 van de vreemdelingenwet duidelijk blijkt dat de bescherming ook kan worden geboden indien de asielzoeker *“anderszins reële bescherming geniet, met inbegrip van het beginsel van non-refoulement”*. Uit dit wetsartikel blijkt dus nergens dat lidmaatschap van de Vluchtelingenconventie een voorwaarde zou zijn van het bieden van reële bescherming. Uit de informatie van de commissaris-generaal blijkt verder dat India, bovenop de wettelijke verblijfstatus die dat land aan Tibetanen biedt, bijkomende grondwettelijke garanties kent tegen refoulement. India erkende in 1966 al het non-refoulementprincipe door de *‘Bangkok Principles On The Status and Treatment of Refugees’* te onderschrijven, hetgeen het Indiase Hooggerechtshof ertoe aanzette om het non-refoulement-principe te erkennen als ‘gebruikelijk internationaal rechtsprincipe’. Door het principe te beschermen via het ‘Recht op Leven’, opgenomen in de Indiase grondwet, heeft het Hooggerechtshof aldus elk gevaar voor deportatie opgevangen. Tenslotte blijkt er zich geen enkel concreet geval te hebben voorgedaan van refoulement van een Tibetaan met RC vanuit India naar China (*ibid.*, p. 18-19). In zijn verzoekschrift slaagt verzoeker er evenmin in om een concreet voorbeeld aan te halen waarbij een legaal verblijvende Tibetaan (met geldig RC) door India effectief werd gerepatriëerd naar China en overgedragen aan de autoriteiten van dat land. Verzoeker wijst op theoretische straffen van ‘deportatie’ en het achterlaten van Tibetanen in de grensstreek voor bepaalde personen zonder geldig RC, doch hieruit blijkt geenszins dat de Indiase autoriteiten ooit zouden zijn overgegaan tot de effectieve overhandiging van een legaal verblijvende Tibetaan aan de Chinese autoriteiten. Hoger bleek tenslotte dat het al dan niet legaal verblijven van Tibetanen louter afhangt van de bereidwilligheid van die laatsten om daartoe de nodige administratieve stappen te ondernemen, gezien het een verblijfsrecht betreft dat vrij verkrijgbaar en verlengbaar is. Het artikel van de “North Gazette” waaruit verzoeker citeert doet aan het bovenstaande geen afbreuk. Uit het krantenartikel blijkt immers dat de betrokkene administratiefrechtelijk in de fout was gegaan doordat hij had nagelaten zijn RC te laten verlengen. Hij werd hiervoor veroordeeld tot een gevangenisstraf en deportatie en zou tegen dit laatste luik een beroep hebben ingediend. Hieruit blijkt geenszins dat de Indiase autoriteiten zouden zijn overgegaan tot effectieve deportatie.

Uit dit alles blijkt dat verzoeker, bij terugkeer naar India, over een wettelijke en in de praktijk duurzame verblijfsstatus kan beschikken indien hij daartoe de nodige administratieve stappen vervult, en dat hij bijkomend over een grondwettelijke bescherming van het non-refoulement-beginsel kan rekenen. Hierdoor voldoet de bescherming die India aan verzoeker biedt aan de voorwaarden voor 'reële bescherming' in de zin van artikel 48/5, § 4 van de vreemdelingenwet. De vraag van verzoeker om dienaangaande een prejudiciële vraag te richten aan het EHRM is overbodig, gezien uit de feiten van de zaak en het actuele verblijfsrechtelijke stelsel in India afdoende blijkt dat aan de voorwaarden vervat in de artikelen 26 en 27 van richtlijn 2005/85/EG is voldaan. Hoe verzoekers verwijzing naar de vragen om uitleg die door het EHRM aan de Zwitserse autoriteiten werden gesteld in een aantal individuele gevallen (stukken 6, 7 en 34) *in casu* dienstig zou kunnen zijn of afbreuk zou kunnen doen aan de voormelde, concrete vaststellingen, kan, te meer daar de betrokkenen niet beschikten of konden beschikken over een geldige RC en zich bijgevolg niet in een vergelijkbare situatie als deze van verzoeker bevonden, niet worden ingezien. Hoe dan ook heeft het Hof in deze nog geen uitspraak gedaan zodat er uit de door het Hof gestelde vragen geen voorbarige conclusies kunnen worden getrokken.

2.3.4. Betreffende verzoekers vrees voor vervolging en reëel risico op ernstige schade ten aanzien van zijn eerste land van asiel, India.

Verzoeker verklaarde bij de commissaris-generaal dat hij India verlaten heeft omdat hij aldaar taalmoeilijkheden had, er de nationaliteit niet kon bekomen, er schrik had voor de politie omdat hij geen documenten had en tenslotte er gediscrimineerd werd. De commissaris-generaal oordeelde dienaangaande dat taalmoeilijkheden geen verband houden met de criteria van de vluchtelingenconventie of deze van de subsidiaire bescherming, verzoeker in India over een verblijfsvergunning beschikt met tal van economische, sociale en culturele rechten, verzoeker zich wel degelijk kon legitimeren middels het voorleggen van zijn RC, en tenslotte dat de voorbeelden die verzoeker aanhaalt van deze beweerde discriminatie onvoldoende zwaarwichtig zijn om van een gegronde vrees voor vervolging te kunnen gewagen in de zin van de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade in de zin van de subsidiaire bescherming.

Uit lezing van het administratief dossier blijkt dat de motieven van de commissaris-generaal daarin steun vinden en deugdelijk zijn. Verzoeker betwist deze motieven weliswaar in zijn verzoekschrift, doch onderneemt geen poging om deze te ontcrachten met objectieve argumenten. Verzoeker beperkt zich daarentegen tot het herhalen van zijn verklaringen en tot een algemene uiteenzetting over de mensenrechtensituatie van Tibetanen in India gestaafd door artikelen met betrekking tot de algemene situatie waarin hij niet persoonlijk wordt betrokken. Een dergelijk verweer is niet dienstig. Een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade dienen immers *in concreto* te worden aangetoond via overtuigende verklaringen (RvS 9 juli 2003, nr. 121.481; RvS 15 december 2004, nr. 138.480). Dit is *in casu* niet het geval. Verzoekers bewering dat hij bij Indiase handelaren meer moest betalen dan de doorsnee Indiase staatsburger is onvoldoende zwaarwichtig om gelijkgesteld te kunnen worden met 'vervolging', of 'ernstige schade' in bovenvermelde zin. Tot slot stelt de Raad vast dat de algemene uiteenzetting van verzoeker over de rechteloze situatie van Tibetanen in India daarenboven evenmin strookt met de objectieve informatie toegevoegd aan het administratief dossier. Uit die informatie blijkt daarentegen dat *"Tibetanen in India onweerlegbaar kunnen genieten van de mogelijkheden er legaal te verblijven en er een waardig leven op te bouwen"* en dat Tibetanen er *"vrij toegang hebben tot de Indiase maatschappij (gezondheidscentra, onderwijssystemen en private arbeidsmarkt)"*, terwijl er *"geen informatie bekend is dat Tibetanen zich niet zouden kunnen wenden tot de politie of het gerecht"* (COI Focus, China-India, *De Tibetaanse gemeenschap in India*, d.d. 26 juni 2014, p.26-27-28). In zijn verzoekschrift brengt verzoeker geen objectieve argumenten aan die vermogen afbreuk te doen aan deze vaststellingen. Verzoeker stelt weliswaar dat Tibetanen in India het slachtoffer zijn van *"alomtegenwoordige discriminatie"*, doch de stukken die hij daartoe neerlegt kunnen geenszins overtuigen. Het loutere feit dat er een verschil in rechten bestaat tussen legaal verblijvende buitenlanders en Indiase staatsburgers (zoals bijv. de onmogelijkheid voor buitenlanders tot het verkrijgen van een overheidsfunctie) maakt immers geen 'vervolging' uit in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch een reëel risico op 'ernstige schade' in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Wat betreft discriminatoire gevoelens jegens de Tibetanen bij andere Indiase bevolkingsgroepen blijkt uit de informatie van de commissaris-generaal dat er geen informatie bekend is die aangeeft dat Tibetanen zich niet zouden kunnen wenden tot politie en gerecht (*ibid.* p. 26), waardoor vaststaat dat Tibetanen voor eventuele daden van discriminatie kunnen rekenen op de bescherming van hun eerste land van asiel.

2.3.5. Bijgevolg toont verzoeker niet aan dat hij bij terugkeer naar zijn eerste land van asiel, India, een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch dat hij aldaar een reëel risico op ernstige schade loopt in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Artikel 3 EVRM stemt inhoudelijk overeen met artikel 48/4, § 2, b) van de vreemdelingenwet.

2.4. Verzoeker vraagt *in fine* van zijn verzoekschrift de bestreden beslissing te vernietigen. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker geeft verder niet aan welke substantiële onregelmatigheden aan de bestreden beslissing zouden kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien september tweeduizend veertien door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

A. VAN ISACKER